

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Corruptie in de sportwereld

Slooten, L. van

Citation

Slooten, L. van. (2016). Corruptie in de sportwereld. *Bestuurskundige Berichten*, 31(2), 10-11. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3212457>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3212457>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Corruptie in de sportwereld

Door: Lieuwe van Slooten

Als je aan sport denkt dan denk je aan winnen en verliezen, mentaliteit en rivaliteit, respect en sportiviteit, maar tegenwoordig ook aan corruptie en integriteit. De gevoelswaarde van sport is de laatste jaren flink veranderd. Diverse schandalen en onthullingen hebben een negatieve lading gegeven aan iets dat iedereen als positief ervaart. Ook binnen de sportwereld is er corruptie, helaas.

Als we gaan inzoomen op verschillende sporten, dan steekt voetbal er op het gebied van corruptie bovenuit. Op het allerhoogste niveau zijn steekpenningen en omkopen geen gekke gewoonte. Sepp Blatter. Je zou een heel boek aan schandalen over hem vol kunnen schrijven, maar we laten het bij een voorbeeld. De lotingen van de grote voetbaltoernooien gebeuren traditioneel met balletjes. Uit het balletje komt een naam en die zegt wie bij elkaar in de poule zit. Met die balletjes is gesjoemeld. Zo zijn sommige zwaarder of lichter gemaakt zijn. En Blatter zelf, die gaf dit gewoon toe.

Nog een ander voorbeeld dan. Matchfixing. Het beïnvloeden van wedstrijden door bijvoorbeeld een scheidsrechter of laatste man om te kopen. Bij meerdere wedstrijden is bewezen dat deze vooraf 'gefixt' zijn. In Nederland lopen nog een aantal onderzoeken naar dit fenomeen, maar het is hoogstwaarschijnlijk dat dit ook in Nederland gebeurt.

Dat voetbal zo gevoelig is voor corruptie is het gevolg van de populariteit van de sport. Tegenwoordig kan je namelijk overal op inzetten. Het aantal doelpunten, het aantal gele of rode kaarten, en zelfs het aantal hoekschoppen.

Je kan het je zo gek nog niet bedenken. Het maakt een wedstrijd spannender, je hoopt nu niet alleen dat er gescoord wordt, maar ook dat de bal uit rolt zodat er weer een hoekschop kan worden genoteerd. Nadeel is dat de sport zodoende ook veel gevoeliger voor corruptie wordt.

“Sepp Blatter: je zou een heel boek aan schandalen over hem vol kunnen schrijven.”

Dan naar een andere grote, maar iets minder populaire sport. Wielrennen. In tegenstelling tot voetballers gebruiken wielrenners meer doping. En dat is bij deze sport juist het probleem. Op het hoogste niveau, de UCI, werd weggekeken van dopingzondaars. Het bekendste voorbeeld is Lance Armstrong die een aantal donaties had gedaan aan de UCI om een oogje dicht te knijpen. Geen grap, het staat in een dopingrapport van de UCI uit 2015. Zelfs bij een sport als wielrennen is er dus sprake van corruptie. En ook hier lijkt geld de belangrijkste oorzaak.

In de ideale wereld is er geen corruptie. Nu zal dit waarschijnlijk onmogelijk zijn, maar een poging doen corruptie zo veel mogelijk te voorkomen is het minste dat je kan doen. De vraag is alleen hoe. Neem een organisatie als de FIFA. Hoogleraar Duits-Nederlandse betrekkingen Axel Hoogendoorn is er pessimistisch over: “Het trieste is dat er geen controle op de FIFA is. De voetbalbond staat in principe boven de wet. Het is een volstrekt gesloten organisatie met eigen regelgeving en alleen een tandeloze interne controle. Ervaring leert dat dit soort systemen corruptie en fraude in de hand werken.” Dat zei hij onlangs tegen Duitslandnieuws. Het vervangen van corrupte FIFA bestuurders heeft volgens hem ook geen zin. “Een dergelijk systeem verander je niet door het verwisselen van een aantal poppetjes. En vooral niet als de poppetjes zelf al besmet zijn. ‘De koning is dood, lang leve de koning.’” Omdat de grote sportbonden dus veel op zichzelf staande organisaties zijn, is er geen controle zoals we die wel kennen bij het principe van een rechtstaat. Een systeem van toezicht en compliance kennen ze niet.

“Het zijn vooral de bestuurders van de sportorganisatie die fout zijn.”

Volgens Willem Vissers, columnist bij de Volkskrant, zijn het vooral de bestuurders van de organisaties die fout zijn: “Hoe kijken we trouwens naar sportbestuurders? Toch vooral als louche figuren die elkaar baantjes toeschuiven en toernooien verdelen.

Opvallend veel bestuurders zijn betrokken bij bedrog. Hun macht is te groot. Ze blijken eenvoudig te manipuleren. De macht van bestuurders inperken, bij het toewijzen van toernooien bijvoorbeeld, zou een stap zijn in de goede richting.”

Hij vat het als volgt samen: “De sport snakt naar frisse, schone winnaars, naar bestuurders met hart voor sport, niet voor hun portemonnee. De sportwereld krijgt in 2016 alle kans zich te profileren met talloze grote evenementen. In zekere zin kan alleen de sport zelf de sport redden.”

